

AKTA STOLICY APOSTOLSKIEJ ZA ROK 1955

Rocznik i tom 47 oficjalnego organu papieskiego — „Acta Apostolicae Sedis“ — za rok 1955, liczący 800 stronic znanego formatu, zawiera jak zresztą i inne roczniki, różne dokumenty zebrane w odpowiednie działy, a mianowicie:

I. Acta Pii Papae XII.

II. Acta Sacrorum Congregationum.

III. Acta Tribunalium.

IV. Diarium Romanae Curiae.

Zgodnie z tym podziałem i sposobem jak najbardziej skróconym zostanie tu podany przegląd całego rocznika 1955¹.

I. Acta Pii Papae XII.

Dział ten zawiera różne pisma wydane przez Ojca św., jak też i Jego przemówienia okolicznościowe.

A. P i s m a. Noszą one rozmaite tytuły, zależne od ważności danego dokumentu; będą tu podane w kolejności takiej, w jakiej są umieszczane.

a. E p i s t u l a E n c y c l i c a.

Jest to encyklika z dnia 7.X.1954 r. skierowana do narodu chińskiego w związku z sytuacją kościoła katolickiego, jaka tam zaistniała. Cel tej encykliki zawarty jest w słowach: „...omnibus, qui sibi constantes fortiter in veritate in virtuteque perseverant, solacio sit atque hortamento, ceteris vero lucem ac paterna monita Nostra afferat“. str. 5—14.

¹ Cały rocznik ma kolejną numerację stronic dlatego przy podawaniu ich zostaje pominięty Nr zeszytu.

b. C o n s t i t u t i o n e s A p o s t o l i c a e.

Przed wszystkim wydawane są one w związku z powstaniem nowych i samodzielnych jednostek administracji kościelnej, a mianowicie:

aa) *Utworzenie samodzielnych prowincji kościelnych:*

1. w Hiszpanii pod nazwą Ovetensis dn. 27.X.54, str. 130—133,
2. w Panamie, dn. 6.III.55, str. 529—31,
3. w Kuala Lumpur w Indiach, dn. 25.III.55, str. 436—37.
4. ustanowienie po raz pierwszy hierarchii kościelnej w Birmie, dn. 1.I.55, str. 263—66.
5. Ustanowienie diecezji i mianowanie biskupów po raz pierwszy w Rodezji południowej, dn. 1.I.55, str. 369—72.

bb) *Utworzenie nowych diecezji:*

1. W Kostaryce z siedzibą w S. Isidoro de El General, dn. 19.VIII.54, str. 54—56,
2. W Portugalii pod nazwą Quelimanensis, dn. 6.X.54, str. 128—130,
3. w Kolumbii z siedzibą w Monteria, dn. 20.XI.54, str. 136—38,
4. w Australii z siedzibą w Bunbury, dn. 12.XI.54, str. 198—200,
5. w San Salvator z siedzibą w Santiago de Maria, dn. 2.XII.54, str. 201—203,
6. w Finlandii z siedzibą w Helsinkach, poddana bezpośrednio Ojcu, św., dn. 25.II.55, str. 483—85,
7. w Panamie z siedzibą w David, dn. 6.III.55, str. 529—31,
8. w Kolumbii z siedzibą w Duitama, dn. 7.III.55, str. 534—36,
9. na wyspach Filipińskich pod nazwą Dumagutensis, dn. 5.IV.55, str. 577—79,

10. w Brazylii z siedzibą w Patos de Minas, dn. 5.IV.55, str. 580—82,
11. w Indiach z siedzibą w Amravati, dn.8.V.55, str. 625—27,
12. w Kenii z siedzibą w Mambasa, dn. 8.V.55, str. 661—63,
13. Prefektura Apostolska de Kagoshima w Japonii, podniesiona do godności diecezji, dn. 25.III.55, str. 486—88,
14. w Tubarao w Brazylii, dn. 28.XII.54, str. 260—62,
15. w Indiach z siedzibą w Bassein, dn. 1.I.55, str. 305—307,
16. w Indiach z siedzibami w Kuala Lumpur i w Penang, dn. 25.II.55, str. 433—35,
17. Prefektura Apostolska w Ogoja w Nigerii podniesiona do godności diecezji, dn. 1.I.55, str. 372—74.

cc) *Ustanowienie kapituł diecezjalnych:*

1. w Sarocabanae w Brazylii, dn. 19.IX.1954, str. 56—58,
2. w diecezji św. Anny Pocatierensis w Kanadzie, dn. 12.XI.54, str. 133—135,
3. w diecezji św. Hieronima w Terrebonae w Kanadzie, dn. 20.XI.54, str. 139—41,
4. w diecezji Mariliensis w Brazylii, dn. 21. IV.55, str. 583—85.

dd) *Ustanowienie Prelatur udzielnych:*

1. W De El Oro w Ekwadorze, dn. 26.VII.54, str. 49—51,
2. w Maragnano św. Antoniego de Balsa, dn. 20.XII.54, str. 206—208,
3. w Tocantinopoli w Brazylii, dn. 20.XII.54, str. 257—59,
4. w Bangued na Wyspach Filipińskich, dn. 18.VI.55, str. 705—707,

5. w Ibam na Wyspach Filipińskich, dn. 12.VI.55, str. 708—710,
6. w Parintins w Brazylii, dn. 12.VII.55, str. 579—61,
7. Administratura Apostolska De Copiario w Chile podniesiona do godności Prelatury Nullius, dn. 21.IV.55, str. 669/71,

ee) *Utworzenie nowych Wikariatów Apostolskich:*

1. w Tucupita w Venezueli, dn. 13.VII.54, str. 52—53,
2. w Samarinda na wyspie Borneo w Indonezji, dn. 21.II.55, str. 481—83,
3. w Rumbek w Sudanie, dn. 3.VII.55, str. 753—55,

ff) *Podniesienie Prefektury Apostolskiej do godności Wikariatu:*

1. w De Kuwait w Arabii, dn. 2.XII.54, str. 204—205,
2. w Norwegii północnej, dn. 18.II.55, str. 375—76,
3. w S. Joseph de Amazonas w Peru, dn. 3.VII.55, str. 755—57,
4. w De Palawan na Wyspach Filipińskich, dn. 3.VII.55, str. 757—59,
5. w De Aysen w Chile, dn. 8.V.55, str. 669—71,

gg) *Utworzenie nowej Prefektury Apostolskiej:*

1. w De Kolba w Nigerii, dn. 21.II.55, str. 377—78,

c. *L i t t e r a e d e c r e t a l e s.*

Są to dekrety kanonizacyjne zawierające zwykle krótki życiorys danego świętego i krótki przebieg całego procesu od badań wstępnych aż do samej kanonizacji. Dekrety zawarte w roczniku 1955 odnoszą się do kanonizacji, które miały miejsce w 1954 r. a mianowicie:

1. św. Piusa X, papieża, z dn. 30.V.54, str. 113—127.
2. św. Gaspara del Bufalo, założyciela zgromadzenia Misjonarzy od Przenajdroższej Krwi, kapłana, rzymianina, z dn. 13.VI.54, str. 161—174,

3. św. Józefa Pignatelli S. J., hiszpana, z dn. 13.VI.54, str. 186—196,
4. św. Dominika Savio, Włocha, z dn. 13.VI.54. str. 225—235,
5. św. Marii Crucifixae di Roso, założycielki Stowarzyszenia Służek Miłości (Ancillarum a caritate) z dn. 13.VI.54, str. 236—245,

d. L i t t e r a e A p o s t o l i c a e.

Są tu dekrety wydawane w następujących sprawach:

- aa) uznanie i ogłoszenie za błogosławionego,
- bb) zatwierdzenie konstytucji zakonnych,
- cc) odznaczenie kościołów tytułem „Bazyliki mniejszej“,
- dd) uznanie i ogłoszenie patronów lokalnych.

aa) *Dekrety beatyfikacyjne*: Zawierają one także krótki życiorys.

1. bł. Marii Assumpty Pallotta, Włoszki ze Zgromadzenia Sióstr Franciszkanek Misjonarek Marii, z dn. 7.XI.54, str. 28—33,
2. bł. Jana Marcina Moye, kapłana z Paryskiego Stowarzyszenia Misji Zagranicznych, z dn. 21.XI.54, str. 33—39,
3. bł. Placyda Riccardi, kapłana z zakonu Benedyktynów, Włocha, z dn. 5.XII.54, str. 39—45,
4. bł. Leona Ignacego Mangin, kapłana i jego towarzyszy kapłanów i świeckich, męczenników z czasów prześladowania Boxerów w 1900 r., z dn. 17.IV.55, str. 381—88,
5. bł. Marcelina Champognat, kapłana, założyciela Stowarzyszenia Małych Braci Maryi, Francuza, z dn. 29.V.55, str. 438—44,
6. bł. Jana Turpin du Cornier i 12 kapłanów jego towarzyszy; bł. Jana Friquerie, kapłana; bł. Marii Lhulier i 3 jej towarzyszek; bł. Jakuba Burin,

proboszcza; wszyscy męczennicy we Francji z roku 1794, z dn. 19.VII.55, str. 445—51,

bb) *Zatwierdzenie Konstytucji zakonnych:*

1. Zgromadzenia Księża Misjonarzy, dn. 19.VII.53, str. 141—42,
2. Zakonu Bazyliańców św. Józafata, dn. 14.VI.54, str. 588—90,

cc) *Dekrety przyznające tytuł Bazyliki Mniejszej kościołom:*

1. św. Katarzyny w archidiecezji kartagińskiej w Kolumbi, dn. 20.X.53, str. 143/44,
2. M. B. Wniebowzięcia, opacki w diecezji patawskiej w Prataleo dn. 19.II.54, str. 146/47,
3. M. B. Różańcowej w Fatimie, dn. 12.XI.54, str. 210/211,
4. św. Teresy od Dzieciątka Jezus w Lisieux, dn. 4.VI.54, str. 489/90,
5. Parafialny N.M.P. „Aparecida“, diecezji Riopretńskiej w Brazylii, dn. 4.VI.54, str. 585/86,
6. św. Ryty w Cassia we Włoszech, dn. 1.VIII.55, str. 591/92,
7. św. Anny w Jerozolimie, dn. 10.VII.54, str. 713,
8. N.M.P. a Monte Carmelo we Florencji, dn. 16.VII.54, str. 762/63.

dd) *Dekrety ogłaszające następujących patronów lokalnych:*

1. N.M.P. Niepokalanie Poczęta — diecezji pereiryjskiej w Kolumbii, dn. 24.X.53, str. 144/45,
2. N.M.P. Niepokalanie Poczęta — diecezji bukaramangwejskiej (Bucaramanquensis), dn. 7.XI.53, str. 145/46,
3. N.M.P. Maternitatis — diecezji waszyngtońskiej w Stanach Zjednoczonych A. P., dn. 23.III.54, str. 209, 210,
4. św. Pius X i N.M.P. a Purificatione—diecezji Camagueyensis na wyspie Kubie, dn. 30.VI.54, str. 710, 711,

5. N.M.P. Matka opuszczonych — miasta Torrente, dn. 14.V.54, str. 267/8,
6. N.M.P. — Domina Nostra a Gratiis in Folgania — patronką narciarzy włoskich, dn. 7.I.55. str. 379/81,
7. N.M.P. a Mercede — terenu Barlowento w diecezji karaceńskiej, dn. 12.II.54, str. 438/39,
8. N.M.P. a Remedio i św. Archelaus męczennik — archidiecezji Arborea w Sardynii, dn. 31.V.54, str. 488—89,
9. N.M.P. Del Boschetto — miasta Camogli, dn. 4.VI.54, str. 537/38,
10. N.M.P. Niepokalanie Poczęta — civitatis Amazonensis w Brazylii, dn. 4.VI.54, str. 587/88,
11. N.M.P. Niepokalanie Poczęta i św. Lenader — diecezji huelweńskiej, dn. 14.VI.54, str. 590/91,
12. N.M.P. a Purissimo et Immaculato Corde — diecezji huankawelińskiej w Peru, dn. 27.IV.51, str. 664/65,
13. N.M.P. Wniebowzięta — archidiecezji, a św. Łucja — miasta Kolumbii na Cejlonie, dn. 28.VI.54, str. 666/67,
14. N.M.P. Różańcowa z Fatimy — diecezji waran-galeńskiej, dn. 28.VI.54, str. 668,
15. N.M.P. Wspomożenie Wiernych — wikariatu Apostolskiego Acies Victoriae, dn. 11.VII.54, str. 712.

ee) *Utworzenie opactwa udzielnego*

1. OO. Dominikanów w Kilnacrott w Hibernii, dn. 15.VI.54, str. 665/66.

e. *C h i r o g r a p h u s.*

Jest to pismo podpisane własnoręcznie przez papieża — ustanowienie komisji kardynałów w sprawie Zakonu Maltańskiego Rycerzy Jerozolimskich (Sovrano Militare Ordine di Malta), dn. 1.II.55, str. 59/60.

f. M o t u p r o p r i o .

Dzieło Powołań Zakonnych, istniejące przy S. Kongregacji dla spraw Zakonnych, ogłoszone jako „primarium“ z władzą agregowania innych i prawem udzielania odpustów, dn. 11.II.54, str. 266.

g. E p i s t u l a e .

Są to krótkie pisma zawierające najczęściej życzenia z różnych okazji:

1. Do Adeodata Jana Kard. Piazza na 25-lecie sakry biskupiej, dn. 8.II.54, str. 148/49,
2. Do Aleksandra Kard. Verde z racji 90-tej rocznicy urodzin, dn. 15.III.54, str. 211/212,
3. Do Generała Zakonu Kaznodziejskiego z racji generalnej kapituły, dn. 25.III.55, str. 268/71,
4. Do Józefa Kard. Pizzardo na 25-lecie sakry biskupiej, dn. 16.IV.55, str. 271/72,
5. Do Karola Kard. De la Torre, mianujący go legatem na narodowy kongres eucharystyczny w Kostaryce, dn. 26.XII.54, str. 389/90,
6. Do H. Schmitt-a i J. Gockeln-a delegatów stowarzyszenia „Federation Internationale Des Mouvements Ouvriers Chretiens“, z okazji zjazdu w Duesseldorf, dn. 8.V.55, str. 390—92,
7. Do Elżbiety Mleinek, prezeski Związku Niemieckich Nauczycielek Katolickich z okazji zjazdu w Paderborn w 70-tą rocznicę istnienia związku, dn. 13.V.55, str. 392/93.
8. Do Arcbpa Alberta Levame, nuncjusza w Hibernii z racji 50-lecia kapłaństwa, dn. 12.V.55, str. 451/52.
9. Do Bpa Szymona Landersdorfer-a w Passawii z okazji 100-lecia Związku katolickich robotników „Kolping“, dn. 19.V.55, str. 452/454,
10. Do Bpa Marcellina Olaechea Loizago w Hiszpanii z racji 500-nej rocznicy kanonizacji św. Wincentego Ferreriusza, dn. 16.VI.55, str. 491—94,

11. Do Alojzego Kard. Masella, mianującego go legatem na kongres eucharystyczny w stolicy Brazylii, dn. 21.VI.55, str. 538/39.
12. Do Adeodata Jana Kard. Piazza, nominujący go legatem na synod plenarny biskupów Ameryki Łacińskiej, dn. 29.VI.55, str. 339—44,
13. Do Marcellego Kard. Mimmi na 50-lecie kapłaństwa i 25-lecie sakry biskupiej, dn. 12.VII.55, str. 545/46,
14. Do Eliasza Kard. Dalla Costa na 60-lecie kapłaństwa, dn. 16.VII.55, str. 546/47,
15. Do Jana Jansens-a Generała Jezuitów z okazji 400-nej rocznicy śmierci św. Ignacego, dn. 31.VII.55, str. 548-51,
16. Do Komisarzy Apostolskich i biskupów maronickich, mianujący Pawła Meouchi patriarchą maronickim, dn. 25.V.55, str. 593—95,
17. Do Józefa Fren dorfer-a Bpa w Augsburgu z racji 1000-lecia wiary katolickiej i kultury zachodniej w tym mieście, dn. 27.VI.55, str. 506—98,
18. Do Izydora Croce opata w Santa Maria ad Cryptam Ferratam z okazji 900-nej rocznicy śmierci św. Bartłomieja Młodsze go, czwartego opata w tym klasztorze, dn. 30.VI.55, str. 599/600,
19. Do Pawła Emiliana Kard. Leger, mianujący go delegatem do ukoronowania w imieniu papieża posągu św. Józefa w Marianopolis w Brazylii, dn. 21.VII.55, str. 600/601,
20. Do Arcbpa Fernanda Cento nuncjusza w Portugalii na 50-lecie kapłaństwa, dn. 6.VII.54, str. 669,
21. Do Arcbpa Hamleta Cicognani delegata apostolskiego w U.S.A. na 50-lecie kapłaństwa, dn. 23.VIII.55, str. 670/71,
22. Do Marcellego Kard. Mimmi, mianujący go legatem na synod plenarny w Salerno, dn. 15.VIII.55. str. 671/72,
23. Do Augustyna Sępińskiego Generała Braci Mniejszych z okazji 500-lecia śmierci św. Jana Capistrana, dn. 4.X.55, str. 714—16.

h. T e l e g r a m.

do Alojzego Kard. Stepinac-a z życzeniami na 25-lecie kapłaństwa, bez daty, str. 764.

B. P r z e m ó w i e n i a. Noszą one podwójną nazwę: „Nuntius“ — gdy słuchacze nie są bezpośrednio obecni przed Ojcem św. np. przemówienie przez radio, „Allocutio“, gdy Papież przemawia wprost do słuchaczy znajdujących się w Jego obecności. W niniejszym zestawieniu nie uwzględnia się tego podziału dla zachowania porządku chronologicznego.

1. *Wigilijne przemówienie radiowe do całego świata z dn. 24.XII.54 r.*

Ukrytym pragnieniem Ojca św. było złożyć u źłobka Bożej dzieciny w pierwszym roku pontyfikatu całą ludzkość owianą duchem pokoju. Tymczasem sześć lat trwała straszna wojna, a niestety po jej zakończeniu nastąpiła druga t. zw. „zimna wojna“. Choć ta ostatnia została obecnie zastąpiona „zimnym pokojem“, to przecież nie jest to jeszcze prawdziwy, Boży pokój. Pokój bowiem to ład i porządek wynikający z jedności, a zjednoczyć wszystkie ludy w duchu prawdy i miłości potrafi tylko Chrystus. Jeżeli ludzkość pójdzie za wezwaniem pastery „Transeamus usque Bethleem“ (Łk. 2, 15), będzie mogła zawołać słowami modlitwy brewiarzowej: „Hodie nobis de coelo pax vera descendit“. (Off. in Nat. Dom. Resp. ad II. Lect). str. 15—28.

2. *Do uczestników IV kongresu narodowego członków Stowarzyszenia katolickich prawników włoskich z dn. 5.XII.54 i 5.II.55, str. 60—85.*

„Zbawiać winnych przez pokutę“ — to cel kary, ten problem postanowił Ojciec św. przeanalizować w swym przemówieniu. Aby dobrze zrozumieć cel kary trzeba sobie uświadomić, że jest ona czymś wtórnym, jest reakcją na czynność

stawiającą swego sprawcę w kolizji z Bogiem i Jego prawem, a raczej w kolizji ze społecznością doskonałą i jej prawami. Kara ma sprowadzić przestępcę do poszanowania prawa, do pojednania z Bogiem i społecznością, a zrobi to tylko wtedy, gdy będzie słuszna, to znaczy odpowiadająca obiektywnym i subiektywnym elementom zawinionego czynu. Taką idealną proporcję może zachować tylko Bóg i robi On to na swoim sądzie, a ziemski sędzia ma do tego dążyć w miarę swych możliwości. Papież nie odrzuca bynajmniej kar odwetowych, przeciwnie wypowiada się za ich utrzymaniem, gdyż i te mogą i powinny także służyć zbawieniu człowieka. Odrzucając analogię w prawie karnym, Ojciec św. wskazuje na Kodeks prawa kanonicznego, który broniąc winnego przed samowolą sędziego, zostawia jednak temu ostatniemu pewną swobodę działania. (k. 2220, 2223).

Kara wtedy spełni swoje zadanie, kiedy winny uzna złość swego czynu, potępi go, odwróci się od niego i postanowi na przyszłość nie popełniać go więcej. Aby to osiągnąć wykonanie kary musi być psychologiczne, prawne, moralne i niepozabawione pierwiastka religijnego, taka też powinna być reakcja ukaranego.

Swoim przestępczym czynem człowiek wprowadził się w stan winy i z tego stanu nie wyprowadzi go ani odcierpienie kary, ani jej darowanie, ani żaden inny czynnik czysto zewnętrzny, ale w nim samym musi nastąpić zmiana umysłu — metanoia. Tej zaś nie zdobywa się ani przez odwrócenie swej uwagi, ani przez zapomnienie, tłumienie i uspakajanie swego sumienia, ale przez akt wewnętrzny, którego treść tak dobrze oddają słowa syna marnotrawnego: „Ojczy, zgrzeszyłem“. I w tym się mieści owo psychologiczne uwolnienie się od winy. Prawnie winę zmazuje się przez uznanie i przyjęcie kary wymierzonej za czyn zawiniony. Uświadomienie sobie naruszenia porządku etycznego i powrót do zgody z tym porządkiem gładzi winę na płaszczyźnie moralnej. Wreszcie na polu czysto religijnym winę usuwa się przez pojednanie się z Bogiem. Idąca za winą kara, wprowadza także winnego w pewien stan kary. Z tego stanu kary uwalnia się ukarany automatycz-

nie po upływie wyznaczonego czasu, albo po spełnieniu się postawionego warunku. Może też uwolnić się wcześniej, gdy mu kara zostanie darowana. To ostatnie — darowanie kary — nie może być samowolne, ale uzależnione jest dobrem samego ukaranego i dobrem społecznym. I znowu Kodeks prawa kanonicznego tutaj także świeci przykładem. Domaga się on bowiem pewnej poprawy winnego, a z drugiej strony darowanie kary uzależnia od prawnego aktu kompetentnej władzy kościelnej. (kk. 2248 §§ 1 i 2 i 2242 § 3).

Nie wolno wreszcie pominąć i religijnego aspektu w całym procesie uwalniania się od kary. Polega on na tym chrześcijańskim spojrzeniu na cierpienie, pozwalającym wzbić się ponad to co boli. Ułatwić to chrześcijańskie podejście do kary tym wszystkim, którzy zostali jej poddani, to wielki obowiązek prawdziwej miłości bliźniego.

Dopiero po tym całkowitym i wszechstronnym uwolnieniu się od winy i kary, następuje to co można nazwać „*restitutio in integrum*“ — powrót człowieka do stanu, w którym się znajdował zanim przekroczył prawo.

3. *Do Arcbpa Montini-ego i wiernych z racji obejmowania przez niego archidiecezji mediolańskiej z dn. 4.I.55 r.*

Arcybiskupowi stawia Ojciec św. przed oczy jego wielkiego poprzednika na tej stolicy św. Karola Boromeusza i życzy mu, aby owiany jego duchem stał się „*forma gregis*“. Wiernych zachęca do uległości wobec nowego pasterza, łączności z nim i współpracy, tego bowiem domaga się wiara i chrześcijańskie życie. str. 86/86.

4. *Do proboszczów i kaznodziejów miasta Rzymu w Wielkim Poście dn. 10.III.55 r.*

Zachęca ich Ojciec św. aby „*zaczynali z umiarem, wytrwale kontynuowali i mieli odwagę doprowadzić do końca*“ swoje trudne kaznodziejskie i duszpasterskie dzieło. Aby ich praca wydała pożądane skutki powinni dobrze „*rozpoznać potrzeby, określić sobie wyraźne granice, obliczyć swe własne siły, a przede wszystkim współpracować ze sobą*“. str. 212—17.

5. *Do uczestników międzynarodowego zjazdu w sprawie zabezpieczenia robotników przed wypadkami, dn. 13.IV.55 r.*

Wielką rolę do spełnienia w tej dziedzinie mają dobrze zorganizowane komisje czuwające nad bezpieczeństwem pracy robotników. Należy też zwracać uwagę na odpowiednie i dokładne konstruowanie maszyn. Nieodzowną jest dokładna selekcja ludzi i ich specjalizacja w danym zawodzie. Przede wszystkim jednak należy traktować robotnika jako człowieka, a nie jako narzędzie produkcji. Międzynarodowa współpraca w tej dziedzinie powinna wydać pożądane wyniki. str. 272—75.

6. *Do uczestników IV międzynarodowego zjazdu członków Związku Lekarzy Kraju Łacińskich, dn. 7.IV.55 r.*

Czy jest sens uzależniać pracę lekarza od takiej lub innej kultury? Tak, bo lekarz powinien liczyć się z warunkami w jakich pacjent żyje, oraz dlatego, że kultura formuje samego lekarza. Kultura łacińska daje lekarzom wielkie dobro duchowe: szlachetność serca, wspaniałomyślność, śmiałość decyzji, wczucie się w cudzy ból, wrażliwość na potrzeby drugich. Kultura łacińska pozwala po chrześcijańsku spojrzeć na chorego i jego chorobę. Z drugiej strony usposabia też ona odpowiednio pacjenta. str. 275—81.

7. *Do wiernych, którzy przybyli w dniu Wielkanocy złożyć hołd Ojcu całego chrześcijaństwa, dn. 10.IV.55 r.*

„Chrystus zmartwychwstał i jest między nami“ — te dwie prawdy dzisiejszego święta umacniają naszą wiarę i ożywiają nadzieję zbawienia. Odrzucając pierwiastek religijny nie można rozwiązać należycie tych problemów, które dręczą poszczególnych ludzi i całą ludzkość w naszych czasach. str. 282—85.

8. *Przy otwarciu wystawy Jana e Faesulis-Fra Angelico na Watykanie, dn.20.IV.55 r.*

Wszyscy podkreślają wielkość tego artysty malarza i wzniosłość jego ducha. Wyróżnia go i wynosi ponad innych oryginalność formy i doskonałość wykonania, a przede wszystkim prawdziwa religijność. On to mawiał podobno: „chi fa cose di Cristo, con Cristo deve star sempre“ — „kto pełni dzieło Chrystusa, powinien być zawsze z Chrystusem“. Dlatego to

przedmiot jego malarstwa, to świat idealny, tryskający pokojem, radością i wiarą w życie przyszłe, w którym zatryumfuje sprawiedliwość doskonała. str. 285—93.

9. *Przemówienie radiowe do biskupów i wiernych Rodezji południowej z okazji ustanowienia tam hierarchii kościelnej, dn. 24.IV.55 r.*

W 1879 roku powstała w Rodezji misja księży Jezuitów, która tak się rozwinęła, że teraz może tam być stworzona samodzielna hierarchia kościelna. Ojciec św. wyraża z tego powodu radość i śle apostołskie błogosławieństwo. str. 292/93.

10. *Do członków Papieskiej Akademii Nauk, dn. 24.IV.55 r.*

Natura jest księgą prawdy o Bogu. Uczni mają tę księgę czytać i wyciągać z tego wnioski. Ponieważ filozofia i nauki przyrodnicze rozeszły się w swych dociekaniach, dlatego oddzielnie nie potrafią one wytłumaczyć wielu zagadnień i problemów. Uczni, którzy mają możność bliższej „kontemplacji natury“, powinni pomóc innym obserwować, pojąć, pokochać świat stworzony, aby zachwył nad nim „zgiął kolana i ducha porwał do adoracji.“ str. 394—401.

11. *Do członków „A.C.L.I.“ — Chrześcijańskiego Stowarzyszenia robotników włoskich, dn. 1.V.55 r.*

Obowiązkiem członków tego stowarzyszenia, poza troską o należne im prawa, powinno być świadectwo o Chrystusie obecnym wśród nich, w ich rodzinach i całym świecie pracy. Aby to zadanie wypełnić powinni zatroszczyć się o religijne doksztalcanie się, by w pewnych okolicznościach nie brakło im wiedzy religijnej. Na przyszłość w dniu 1-ym maja obchodzone będzie święto św. Józefa-Robotnika. str. 402—407.

12. *Radiowe do wiernych w Kostaryce z okazji odbywającego się tam narodowego kongresu eucharystycznego, dn. 28.IV.55 r.*

Przypomniawszy pewne dane geograficzne i historyczne tego kraju, wyraża Ojciec św. swoją radość z życia religijnego, które tak bujnie się rozwija pod przemożną opieką N.M.P. de los Angelos — patronki kraju. Eucharystia będąc „vinculum

caritatis“ et „signum unitatis“ może skutecznie wpływać na pojednanie skłóconego dziś świata.

„Uświęcenie rodziny chrześcijańskiej za pomocą Eucharystii“ — to hasło kongresu. Jest to zagadnienie bardzo aktualne, bo odrodzenie i odnowienie całej ludzkości, musi się zacząć od rodziny. Do tego nie wystarczą choćby najlepsze środki i reformy zewnętrzne, ale konieczną jest wewnętrzna reforma ducha i dokładne zachowanie całego prawa nauki Chrystusowej. str. 407/409.

13. *Do ogrodników chodzących róże, obecnych na konkursie najpiękniejszych róż w Rzymie, dn. 10.V.55 r.*

Bóg pozwala wam uprawiać swój raj na ziemi, powinniście tedy pracować z myślą o Bogu. Róża w liturgii kościoła już od dawna zdobyła sobie wielkie znaczenie symboliczne. Zwłaszcza w nabożeństwie do N.M.P. ta symbolika ma szczególne zastosowanie, a więc i pielęgnowanie tych najpiękniejszych kwiatów winno łączyć się ze szczerą i głęboką pobożnością do Matki Bożej. str. 495/96.

14. *Do rolników włoskich z okazji dziesięciolecia istnienia ich federacji, dn. 18 maja 55 r.*

Zamykając dziesięciolecie swej pracy mogą się oni pochwycić dobrymi wynikami. Tak wielkie jest znaczenie ich federacji wynika choćby z tego, że 60% produkcji rolnej skupia się w ich rękach. Mając na uwadze tę produkcję materialną nie mogą oni pomijać milczeniem i nie interesować się tymi wielkimi ideami, które nurtują współczesne społeczeństwa i wpływają na rozwój kraju. Nie wystarczy samemu być dobrym i sprawiedliwym, ale trzeba jeszcze starać się o zwycięstwo sprawiedliwości wkoło siebie. Szczególnej trosce i uwadze poleca Ojciec św. młodzież wiejską. str. 497—500.

15. *Do uczestników zjazdu kinomatografów włoskich w Rzymie, dn. 21.VI.55 r.*

Film odgrywa bardzo wielką rolę w życiu współczesnych ludzi, a zwłaszcza biednych i młodzieży, dlatego słusznie, że państwo i kościół czuwają nad jego jakością. Film idealny,

o ile tak mówić można w pewnym przynajmniej znaczeniu, powinien tak wpływać na widza, aby ten z dobrego stawał się lepszy. Aby ten cel osiągnąć film musi być dostosowany do wieku, wykształcenia i.t.d., powinien też głęboko ujmować problemy nurtujące współczesnego człowieka, a strzec go i chronić przed stosowaniem wszelkiej łatwizny w życiu. str. 501—512.

16. *Do pracowników kolejowych okręgu rzymskiego, dn. 26.VI.55 r.*

Wielka odpowiedzialność tej pracy wymaga odpowiedniego do niej przygotowania. Zarówno to przygotowanie, jak i samą pracę ułatwia chrześcijańskie spojrzenie na podróżnego, jako na brata w Chrystusie. Mają do tego prawo i dobrze czynią, jeżeli godziwymi środkami starają się o uznanie i poszanowanie swych praw. Nie powinni jednak ograniczać się tylko do spraw materialnych, ale pamiętać także o swej własnej duszy. str. 512—16.

17. *Do kierowniczek i członkiń „Jeunesse Independante Catholique Feminine“ w Belgii, przybyłych do Rzymu z okazji 25-lecia istnienia tej organizacji, dn. 26.VII.55 r.*

Celem i szlachetną ambicją tej organizacji jest troska o odnowienie ducha chrześcijańskiego w otaczającym środowisku. Jest to sprawa bardzo delikatna i subtelna. Ponieważ kobieta najaktywniej i najskuteczniej działa przez rodzinę, dlatego też powinny one otoczyć szczególną opieką kobietę, przyszłą matkę i wychowawczynię. W dzisiejszej łatwiznie życiowej, komforcie i zbytku niech się starają zachować czystą naukę katolicką, która prowadzi do zwycięstwa ducha. str. 551—53.

18. *Radiowe do wiernych w Brazylii z racji międzynarodowego kongresu eucharystycznego w S. Sebastiani Fluminis Januarii, dn. 24.VII.55 r.*

Zebrani pod protektoratem swej Patronki N.M.P. „Aparecida“ i „Stolicy mądrości“, mają uczyć obecność Jezusa w Eucharystii i zastanowić się nad sposobami sprowadzenia Jego królestwa do jednostek, rodzin i społeczności całej. Ciemności

niewiedzy i lód obojętności rozlały się po dzisiejszym świecie i zaradzić im może skutecznie Eucharystia — źródło światła i ciepła. Przez Najśw. Ofiarę Mszy św. i przez Komunię św. dokonuje się tajemnica naszego zjednoczenia w Chrystusie, z którego powstaje w nas nowe życie, płyną nadprzyrodzone siły. str. 554—57.

19. *Do członków międzynarodowego zjazdu katolickich wychowawców dziewcząt, dn. 26.VIII.55 r. w Rzymie.*

Katolicki wychowawca ma prowadzić wychowanka nie gdziekolwiek i do jakiegobądź celu, ale do tego, który jest ostatecznym i jedynym dla każdego człowieka, do świętości. Dlatego też powinien sobie dobrze zdawać sprawę z tego, skąd wychodzi, dokąd dąży i jakimi rozporządza środkami. Punktem wyjścia dla wychowawcy katolickiego jest natura człowieka, ale natura skażona. Środki wskazał sam Chrystus mówiąc o sobie: Jam jest droga, prawda i życie, bez Chrystusa więc nie można się posuwać naprzód, nie można poznawać, nie można żyć. Metody nawet między katolikami-wychowawcami mogą być różne, zależnie od warunków i okoliczności. Nie wolno zapominać, że głównym wychowawcą zostanie na zawsze Chrystus, od Niego, z Jego ewangelii należy brać pouczenie i przykład. str. 601—604.

20. *Do uczestników międzynarodowego zjazdu skautów katolickich w Niagara-on-the-Lake, dn. 28.VII.55 r.*

Skauci katoliccy w gronie swych kolegów winni być „szermierzami pokoju“, mającymi otwarte serca dla wszystkich bez względu na rasę i kulturę. Niech dają dowody jasnej radości i odważnej czystości opartej na zapomnieniu o sobie i na wyrzeczeniu się. Walcząc i odrzucając łatwiznę życiową, są jednak pierwszymi w realizowaniu prostoty życia chrześcijańskiego. Wśród egoistycznego i zbyt twardego świata, okażą łagodność i prawdziwą dobroć dla ludzkiej nędzy zarówno ciała jak i ducha. Oby silna wiara katolickich skautów płonęła wśród reszty rówieśników, jak lampa w mieszkaniu, zbierając rozproszonych członków rodziny. str. 604/605.

21. *Do uczestników 23-go zjazdu „Pax Romana“ w Nottingham, dn. 30.VII.55 r.*

Tematem obrad zjazdu jest wszechstronne rozpatrzenie okresu przechodzenia młodzieży po studiach do samodzielnego życia w obranym zawodzie. Usamodzielniająca się młodzież ma wiele trudności, ze swej strony społeczność powinna się poczuwać do odpowiedzialności za spełnienie obowiązków ciążących na niej w tej materii. Przy rozwiązywaniu tego problemu nie wolno zapominać o pierwiastku moralnym, gdyż młodzież zaraz przy zetknięciu się z szerokim światem swej pracy, musi złożyć poważny egzamin swego wyrobienia duchowego. Członkowie akcji katolickiej mają tu wielkie pole do popisu. str. 605—607.

22. *Do Józefa Ernesta Kard. Van Roey, z okazji zjazdu w Brukseli w sprawie wychowania młodzieży w Belgii, dn. 24.VIII.55 r.*

Zebrani dla uczczenia 25-tej rocznicy encykliki Piusa XI „*Divini illius Magistri*“, nie mogą lepiej tego uczynić, jak wprowadzając w życie zasady chrześcijańskiego wychowania w niej podane, a zawsze aktualne i niezmiennie jako „echo“ słów samego Chrystusa, które nie przemijają. Wyraża wielką radość i przywiązuje wielkie znaczenie Ojciec św. do zaplanowanego zebrania wszystkich rodziców i wychowawców w narodowej bazylice N. Serca Jezusa i poświęcenia się ogólnego temuż Najśw. Sercu. str. 607/608.

23. *Do uczestników 10-go międzynarodowego zjazdu historyków w Rzymie, dn. 7.IX.55 r.*

Historia i kościół nie mogą nie uznawać siebie wzajemnie. Kościół jest bowiem faktem historycznym, istnieje i pracuje w konkretnych warunkach historycznych. Następnie omówił Papież zagadnienie wzajemnego stosunku Kościoła do Państwa i odwrotnie, oraz stosunku Kościoła do kultury. Kościół nie wiąże się z żadną kulturą wyłącznie, ale wszystkie chce przepoić swoim chrześcijańskim duchem. str. 672—82.

24. *Do uczestników IV międzynarodowego zjazdu tomistów, zorganizowanego przez Papieską Akademię św. Tomasza w Rzymie, dn. 14.IX.55 r.*

Wyraziwszy uznanie dla pracy tych uczonych i swe pragnienie, by nadal nie odstępowali od nauki św. Tomasza, omówił następnie Ojciec św. naczelne zasady współczesnej fizyki o budowie materii i zadanie wynikające z tego dla filozofii. Następnie poruszył problem determinizmu i indeterminizmu, między którymi znowu staje filozofia wieczysta. Wreszcie poruszył zagadnienie wzajemnego stosunku materii i energii. Przed filozofią stoi wielkie zadanie dać odpowiednie naświetlenie tych zjawisk. str. 683—691.

25. *Do uczestników dorocznego zjazdu „Congres of European American Associations“, dn. 18.IX.55 r.*

Wspomniawszy różne rodzaje kontaktów i wzajemnej wymiany, jakie miały miejsce między tymi krajami, zachęca Ojciec św., aby one były coraz bardziej konstruktywne i użyteczne dla duchowego i moralnego postępu ludzkości. str. 691—94.

26. *Do uczestników XII zjazdu międzynarodowego stróżów porządku publicznego, dn. 30.IX.55 r.*

Początki tej służby sięgają daleko w historię życia społecznego. Międzynarodowa współpraca i na tym odcinku jest bardzo pożądana dla wspólnego dobra, oraz dla ochrony dorobku kulturalnego, artystycznego i religijnego. str. 716—20.

27. *Do juniorek żeńskiej młodzieży akcji katolickiej we Włoszech, dn. 2.X.55 r.*

„Bądźcie świadome“ swej godności naturalnej i nadprzyrodzonej, świadome czasów, w których żyjecie, problemów nurtujących współczesnych ludzi. Dobrze przygotowanie religijne pozwoli wam rozwiązywać te problemy należycie. „Bądźcie zjednoczone“ w Bogu Ojcu, w Jezusie Chrystusie, w Duchu św. i w Kościele katolickim. „Bądźcie walczące“, ale nie orężem, tylko miłością, która nie zabija i nie więzi, natomiast wymaga heroizmu. Bądźcie apostołkami w swoim otoczeniu. str. 721—25.

28. *Do kierowników i członków centralnego włoskiego zrzeszenia sportowego „Centro Sportivo Italiano“, dn. 9.X.55 r.*

Przybyliście tu jakby do źródła po nowe siły. Właśnie tu na placu św. Piotra, możecie podziwiać potęgę i harmonię, ład i piękno, siłę i zwycięstwa mistrzów, świadczą o tym kopuła na bazylice, kolumnada, obelisk ect. Kościół nie potępia bowiem spraw ciała, ale chce was podnieść na wyżyny ducha. Dla osiągnięcia dobrych wyników sportowych potrzebna jest selekcja zawodników, technika zdobyta pod kierunkiem dobrych instruktorów. Nie wolno jednak zatrzymać się na opanowaniu i wyćwiczeniu ciał, ale należy także zdobywać walory ducha. str. 725—33.

29. *Radiowe do uczestników III-go zjazdu powszechnego w Genewie w sprawie kontaktów między obywatelami i państwami z okazji 60-tej rocznicy wynalezienia radia, dn. 11.X.55 r.*

Dzięki zapałowi i wytrwałości Kolumb i Marconi połączyli dwa światy. Pierwszy uczynił to przez morze, drugi — falami eteru. Wszyscy zdają sobie sprawę z tego jak wielkie znaczenie ma radio, ale tylko wtedy spełni ono swoje zadanie, kiedy służyło będzie prawdzie i sprawiedliwości, a tych nie można znaleźć bez Chrystusa. str. 733—36.

30. *Do przewodniczących i członków Włoskiego Towarzystwa studiów nad pojednaniem wszystkich narodów, dn. 13.X.55 r.*

Obok naturalnej tendencji do współpracy i pokojowego współżycia wszystkich narodów, jest także wiele motywów i przyczyn wywołujących kontrasty, sprzeczny i walkę, dowodzi tego historia. Jako środki skuteczne do trwałego pojednania narodów, Kościół wysuwa poszanowanie dla prawa natury i realizowanie nauki Chrystusa, która może zamienić współistnienie lęku i kłamstwa na współistnienie w prawdzie i miłości. str. 764—75.

31. *Do uczestników zjazdu Europejskiego Zjednoczenia Radiowego w Rzymie, dn. 21.X.55 r.*

Budząca podziw dla myśli ludzkiej telewizja, może mieć bardzo wielkie zastosowanie w szkolnictwie, w scaleniu zagrożonego życia rodzinnego, a także może wielką rolę odegrać w zbliżeniu się i wzajemnym poznaniu różnych narodów. Nie wolno także przeoczyć jak wielką usługę może ona oddać dla rozszerzenia wiary i pogłębienia życia religijnego. str. 775—780.

32. *Do kierowników i członków Włoskiego Stowarzyszenia dla wychowania młodzieży, dn. 24.X.55 r.*

Aby zapewnić kościołowi i państwu lepszą przyszłość, należy nastawić odpowiednio wychowanie młodzieży w kierunku dobra i piękna. Kościół ma swoją, wiekami wypróbowaną metodę wychowawczą. Kto chce spełniać rolę wychowawcy, musi się sam do tego dobrze przygotować, zwłaszcza powinny być przygotowane matki, bo one są pierwszymi i najważniejszymi wychowawczyniami. str. 780—82.

II. Acta Sacrorum Congregationum

1. Suprema Sacra Congregatio S. Officii.

A. *Dekrety potępiające książki względnie czasopisma i umieszczające je na indeksie książek zakazanych.* (Uwaga: każdy dekret ma datę jego uchwalenia przez Kongregację, zatwierdzenia przez Ojca św. i ogłoszenia, tutaj podaje się tylko tę ostatnią.)

- a. Marc Oraison, Docteur en Theologie, Docteur en Medicine. *Vie chretienne et problemes de la suxualité*, P. Lethiellex, Paris, 1952, dn. 3.I.55, str. 46,
- b. Josef Thome, *Der Muendige Christ*, Katholische Kirche auf dem Wege der Reifung, Frankfurt am Main, Verlag Josef Knecht, 1949, dn. 2.II.55, str. 88,
- c. *Czasopismo: La Quinzaine*, Paris, rue de Babylone 68, dn. 3.II.55, str. 88/89,

- d. Marcelle de Jouvenel, *Au diapason du Ciel — Introduction de Gabriel Marcel-L'invisible et le reel*, Paris, La Colombe, 1950, dn. 27.IV.55, str. 294.
- B. *Ogłoszenie o poddaniu się powyższym dekretem przez:*
 a. Marc Oraison, zob. wyżej a., dn. 14.II.55, str. 89,
 b. Josef Thome, zob. wyżej pod b., dn. 16.IV.55, str. 294.
- C. *Upomnienie w sprawie zbyt swobodnego i szerokiego tłumaczenia Konstytucji Apostolskiej „Christus Dominus“ w sprawie Mszy św. wieczornych*, dn. 22.III.55, str. 218.

2. Sacra Congregatio Consistorialis.

Kongregacja ta ogłosiła następujące dekry:

- A. *Nominacje biskupów rezydencjalnych i tytularnych, łącznie 92, z różnymi datami od 6.XII.54 do 31.X.55*, str. 89/90, 295/97, 462/64, 609/610, 783/84,
- B. *Dekry o zmianie granic diecezji:*
 a. Lavantinae-Labacensis, dn. 4.VII.54, str. 150/51,
 b. Leopoldinensis-Campossinae, dn. 7.VII.54, str. 151/52,
 c. Carthaginensis et Vicariatus Apostolici S. Georgii w Kolumbii, dn. 3.XI.54, str. 153/54,
 d. Netensis-Syracusanae et Raguensis, dn. 16.XI.54, str. 410/411.
 e. Volaterranae-Senensis, dn. 27.VII.54, str. 517/18,
 f. Apuanae et Lunensis, dn. 5.II.55, str. 518/19,
 g. Astensis-Albae Pompeiensis, dn. 22.VI.55, str. 573/78,
 h. Dekry w sprawie nowego podziału na diecezje w całej Hiszpanii po konkordacie zawartym ze Stolicą Apostolską w dniu 27.VIII.53 r., dn. 17.X.54, str. 456—60, dn. 20.V.55, str. 558—60, dn. 2.IX.55, str. 738—42,
 i. Oświadczenie, że wyspa św. Heleny należy do archidiecezji marionopolitańskiej, dn. 11.XI.54, str. 297/98.

C. *Różne:*

- a. Przepisy i uprawnienia dla kapłanów sprawujących duszpasterstwo nad emigrantami, dn. 10.XII.54, str. 91/92.
- b. Dekret o zatwierdzeniu ustaw dotyczących zjazdów biskupów w Kanadzie, dn. 23.I.55, str. 461.
- c. Dekret o zmianie kapituły diecezjalnej w diecezji Mimatensis we Francji, dn. 19.IV.55, str. 695.

3. **Sacra Congregatio de disciplina Sacramentorum.**

Instrukcja do ordynariuszy San Domingo o zawieraniu S-tu małżeństwa zgodnie z konkordatem Stolicy Apostolskiej z tą republiką, zawartym 16.VI.54, dn. 25.III.55, str. 628—654.

4. **Sacra Congregatio Concilii.**

Reskrypt dla Polski zawierający dyspensę od c. 1444 § 1, ze względu na szczególne okoliczności w jakich znajdują się niektóre diecezje, dn. 7.II.55, str. 413.

5. **Sacra Congregatio de Religiosis.**

- a. Instrukcja w sprawie zakonników pełniących funkcje kapelanów wojskowych, dn. 2.III.55, str. 93—97,
- b. Statut Papieskiego Dzieła Powołań Zakonnych i normy wprowadzające, dn. 11.II.54, str. 298—301,
- c. Upomnienie do zakonników i zakonnice, zmuszonych przebywać poza murami swych domów zakonnych, dn. 10.VI.55, str. 519/20.

6. **Sacra Congregatio de Propaganda Fide.**

A. *Dekrety o zmianie granic diecezji:*

- a. Nyereńskiej-Merueńskiej, dn. 14.VI.54, str. 154/55, w Kenii,
- b. Wikariatu apostolskiego — prefektury apostolskiej w Kongo Belgijskim, dn. 20.XII.54, str. 301/302,

- c. Sydneyeńskiej-Wollongongeńskiej, dn. 21.II.55, str. 617/18,
- d. Ajmerenskiej-Rawalpindenskiej w Indiach, dn. 8.V.55, str. 696,
- e. Przyłączenie nowych terenów do diecezji Trivandrzeńskiej Latinorum, dn. 20.V.55, str. 789,

B. Dekrety nominujące nowych biskupów, prefektów i wikariuszy apost.

dn. 1.I.55—10.VII.55, str. 613—17, razem 43 nominacje,
dn. 21.II.55—7.VII.55, str. 655, razem 4 nominacje.

C. Różne:

- a. Dekret o zmianie nazwy wikariatu apostolskiego de Koango na Kikwit w Kongo Belgijskim, dn. 21.II.55, str. 560.
- b. Dekret stwierdzający, że Jan Chrzyciel Ly, wikariusz generalny diecezji nankińskiej wpadł w ekskomunikę zastrzeżoną specialimodo Stolicy Apostolskiej na mocy kk. 2331 § 2 i 2334 n. 2, oraz specjalnych dekretów wydanych w tej materii, dn. 1.II.52, str. 247.

7. Sacra Congregatio Rituum.

A. Dekrety pozwalające na wszczęcie procesu kanonizacyjnego:

- a. Bł. Magdaleny Marchionissae z Kanossy, dn. 4.V.54, str. 47,
- b. Bł. Juliana Maunoir, kapłana S. J., dn. 1.III.55, str. 697/98.

B. Dekrety stwierdzające męczeństwo za wiarę:

- a. Leona Ignacego Mangin, kapłana S. J. i 55 towarzyszy kapłanów i świeckich z okresu walk Boxerów w 1900 r., dn. 22.II.55, str. 247—250.
- b. Jana Chrzyciela Turpin du Cormier i jego towarzyszy, dn. 3.V.55, str. 464/66.

- C. *Dekrety stwierdzające heroiczną cnót:*
- Eugenii Smet, założycielki Stowarzyszenia Sióstr Wspomożycielek dusz w czyśćcu, dn. 22.II.55, str. 619/22,
 - Dei Cleliae Barbieri, założycielki Służek a Virgine Perdolente, dn. 22.II.55, str. 622/24,
 - Marii Małgorzaty Dufrost de Lajemmerais, wdowy, założycielki i pierwszej przełożonej generalnej Sióstr Miłości, dn. 3.V.55, str. 744/46.
- D. *Dekret o uznaniu autentyczności dwóch cudów w sprawie sługi Bożego Marcela Jana Benedykta Champagnat,* dn. 3.V.55, str. 416/17.
- E. *Dekrety pozwalające przystąpić do beatyfikacji:*
- Leona Ignacego Mangin i towarzyszy, dn. 10.IV.55, str. 302/304,
 - Marcela J. B. Champagnat, dn. 19.V.55, str. 467/67,
 - Jana Turpin du Cormier i towarzyszy, dn. 19.V.55, str. 468/69.
- F. *Dekrety pozwalające na powołanie komisji do przeprowadzenia badań wstępnych w sprawie:*
- Papieża Piusa IX, dn. 7.XII.54, str. 97—101,
 - Antoniego Fryderyka Ozanama, dn. 12.I.54, str. 521—24,
 - Józefa Gerard-a, kapłana oblata, dn. 1.III.55, str. 698—700,
 - Marii od Apostołów von Wuellenweber, założycielki Sióstr od Boskiego Zbawiciela, dn. 1.II.55, str. 742/44,
 - Franciszka Crusats, kapłana, dn. 3.V.55, str. 744—46,
 - Franciszka Taa di Bruno, kapłana, dn. 12.V.55, str. 750—52,
 - Damiana de Veuster, kapłana, dn. 12.V.55, str. 790—93.
- G. *Dekrety i teksty liturgiczne:*
- Przedłużenie na rok dowolnego obchodzenia liturgii wielkosobotniej według przepisów z roku 1952, dn. 15.I.55, str. 48,

- b. O sprowadzeniu rubryk do prostszej formy, dn. 23.III.55, str. 218—24,
- c. Ustalenie święta św. Piusa X, teksty liturgiczne na ten dzień, oraz dekret o rozciągnięciu tego święta na cały Kościół, dn. 1.III.55, str. 250—56,
- d. Formuła poświęcenia morza z nakazem umieszczenia jej w rytuale, dn. 27.IV.55, str. 414/15.
Wątpliwości i odpowiedzi na nie w sprawie rozumienia dekretu o uproszczeniu rubryk, dn. 2.VI.55, str. 418/19,
- f. Teksty liturgiczne na święto M. B. Królowej, dn. 31.V.55, str. 470—480.

8. **Sacra Congregatio de Seminariis et studiorum Universitatibus.**

- a. Dekret erygujący instytut prawa kanonicznego na wydziale teologicznym uniwersytetu monachijskiego, dn. 30.IV.54, str. 155—56,
- b. Dekret erygujący uniwersytet katolicki w stolicy Ekwadoru, dn. 16.VII.55, str. 419—21.

9. **Sacra Congregatio pro Ecclesia Orientali.**

- a. Utworzenie Administratury Apostolskiej w Syrii, dn. 16.IV.55, str. 611,
- b. Dekret mianujący Kardynała Feltin ordynariuszem wszystkich wiernych obrządków wschodnich na terenie Francji, dn. 27.VII.54, str. 612/13,
- c. Rozszerzenie jurysdykcji biskupów w Indiach na wiernych obrządków wschodnich mieszkających na ich terenach, dn. 29.IV.55, str. 784—88.

III. **Acta Tribunalium.**

1. **Sacra Poenitentiarum Apostolica.**

- a. Tekst modlitwy na rok maryjny z odpustem, str. 241/22.
- b. Tekst modlitwy z odpustem dla prawników, str. 422/23.

2. Sacra Romana Rota.

- a. Wykaz wyroków w formie dyspozytywnej za rok 1954, str. 308—350,
- b. Wykaz spraw zakończonych z różnych przyczyn bez wyroku albo przerwanych, str. 351—59,
- c. Wezwanie sądowe w sprawie o nieważność małżeństw, str. 360, 424.

IV. Diarium Romanae Curiae.

A. Ojciec św. przyjął na uroczystej audiencji:

- a. ambasadora Peru, dn. 29.I.55, str. 102,
- b. Prezydenta Libanu z małżonką, dn. 25.III.55, str. 361,
- c. posła Indii, dn. 5.VII.55, str. 525,
- d. ambasadora Libanu, dn. 27.X.55, str. 794,
- e. ambasadora Panamy, dn. 3.XI.55, str. 794,
- f. ambasadora Argentyny, dn. 12.XI.55, str. 794,
- g. posła Pakistanu, dn. 19.XI.55, str. 794,
- h. posła Egiptu, dn. 1.IX.55, str. 655.

B. Św. Kongregacja Rytów — daty posiedzeń i tematy obrad Komisji w sprawach beatyfikacji i kanonizacji; str. 157/58 i 255/26.

Uwaga: Na posiedzeniu Komisji w dniu 26 kwietnia 55 r. badane były pisma Sługi Bożego O. Maksymiliana Kolbe.

C. Sekretariat Stanu Jego Świątobliwości Piusa XII.

- a. Wykaz nominacji i odznaczeń: str. 102—112, 158—60, 361—68, 425—32, 527/8, 562—76, 655/6, 701/2, 794—800.

- b. Zawiadomienie o śmierci zmarłych biskupów. Razem: 1 patriarcha, 14 arcybiskupów i 26 biskupów, str. 160, 432, 576, 702.

Ks. Bronisław Panek
